

Kányádi Sándor

Novemberi szél

Lefonnyadt rég az áfonya,
deres a medve lábnyoma.
Lecsupasult a málnavész.
Minden toboz a földre néz.
Hályogos szemmel pillogat
olykor néhányat még a nap.
Se cirpelés, se csipogás,
hallgat minden kis muzsikás.
Csak a szél, csak a szél,
egyedül ő zenél.

Ág se moccanhat nélküle,
minden kis hang az ő műve.
A medve helyett ő morog.
Övé minden csőr és torok,
ő játszik minden furulyán,
harsonán, dobon, pikulán.
Táncoltat erdőt, bokrokat,
lebbent az égre fodrokat,
s annak, ki ellene szegül,
annak a hátán hegedül.

Király László

December

December szegény,
békétlen ember.
Szomorú legény.
Melege sincsen,
madara sincsen,
bejönne, de magfagy
keze a kilincsen.
Hogyha énekelget,
recsegnek az ágak,
és december szegény,
a békétlen ember
még szomorúbb legény.

De gyúrok én reggel
hóembert a hóból
kinek fazékkucsmája lesz,
s répaorral orrol.
Összebarátkoznak majd
fehér decemberrel,
s vidám tél lesz,
jégvirágok
virágzanak reggel.